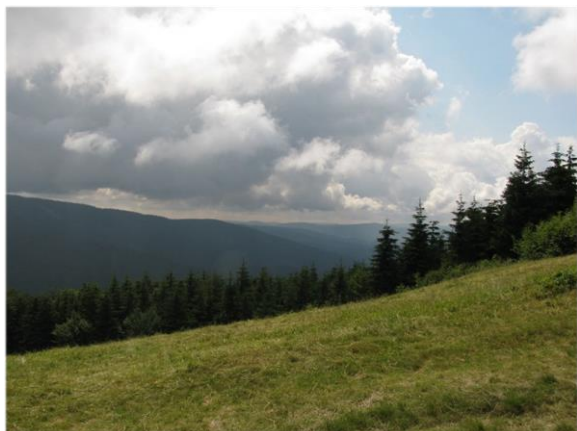

Pomoz mi, můj Pane

Pane, slyš mé přání, vzdal vše, co mi brání, být tvým člověkem.

(Zpěvník č. 312)

Sestry a bratři,

do postního času letos patrně vstupujeme rozehvěni politickou, společenskou, kulturní i náboženskou situací tohoto světa. Dále je nutno připočíst osobní nastavení každého z nás; plány, preference, rozhodnutí, směřování, tužby. Patřím ke generaci, které bylo vštěpováno paradigma o prospěšnosti vstupu naší země do mezinárodních organizací. Kolikrát s vysvětlením, že co se „nám“ kdysi přihodilo zlého, se tím pádem už nikdy nemůže opakovat.

Při obhajobě tohoto postupu jsem slyšával, že jde o jedinou možnou a správnou cestu, alternativy nejsou, chceme-li si uchovat demokracii a svobodu, pak... Asi to znáte. Zároveň jsem naslouchal i hlasu (věčných) kritiků, že přílišná důvěra není na místě, protože když se „ti velcí“ dohodnou, tak my malí to stejně odskáčeme. Inu, vše je relativní. Dynamika vývoje má svá pravidla, jenže ta se mění někdy překvapivě rychle a co platilo včera, už zítra platit nemusí. Spojenectví se obnovují, ale taky ruší, přátelé se opouštějí, zrazují, aby se hledali jiní, hodnoty a zásady se ohýbají, jak se komu co hodí a nehodí. Nedivme se. Bylo to tak, co svět světem stojí.

Křesťané by asi jako pozorní čtenáři Bible měli být přece jen trochu otrlejší a připravení na „všechny“ možnosti. Také bychom měli být nenapravitelnými optimisty, dá-li se tak s nadsázkou nazvat nositel naděje. Na jedné straně lidé se svým zvláštním umem dovádět věci do absurdity, překvapovat v pozitivním i negativním smyslu, poklonkovat i držet hrdě vztyčená čela, na straně druhé věříme, že vše má v rukou dobrý Bůh.

Ježíš v Lukášově podání hovoří o marnotratném synu. Podobenství známe a jsme zaraženi především otcovým přístupem. Že se syn sebere a jde na zkušenou, až o všechno přijde, nám cizí není. Že starší syn zůstává doma, nádeničí a hledí si svého jistého – běžná věc. Jen návrat ztroskotance a vřelé přijetí otcem v nás vyvolává otázky. Tak jedná Bůh. Milosrdný a shovívavý. A my? **Přemýšlejme o tom, co nosíme v srdci, jak se projevujeme navenek, co sdělujeme a jakým tónem. Naděje přece plyne i z poznání, že vždycky můžeme oslovit toho, kdo námi nepohrdá.**

Kdo jiný, než naše maličkosti, by měl v době střetu a rozvratu hlásat dobro, pravdu a lásku, po vzoru Kristově? Vždyť pokání není podlehnutí pesimismu, ale má v sobě uschovanou i budoucí radost; blahoslavení ti, kteří se vydali Bohu a poznali, že není nikdo z pozemských vládců, kdo by se mu rovnal, protože on a jedině on je opravdu dobrý a svatý.

Vzpomeňme na slova proroka Abakuka (3, 17-18): I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jáсотem oslavovat Hospodina, jásat ke chvále Boha, který je má spása.

Budte dobré mysli! Pokoj a požehnání!